

Eternitatea clipei

Cuvânt înainte ... vii

1. Adevărata noastră natură ... 1
2. A fi cineva ... 5
3. Antihristul ... 10
4. Apocalipsa Sfântului Ioan Teologul ... 16
5. Ascultarea și privirea ... 23
6. Atașamentul-capcană! ... 26
7. Bucuria ... 32
8. Caruselul părerilor ... 35
9. Cântirea ... 38
10. Ce este Viața? ... 41
11. Cerșetoria ... 44
12. Conflictul dintre generații ... 47
13. Convertirea ... 50
14. Crezul politic ... 54
15. Cunoașterea de Sine și Iisus Hristos ... 58
16. Cunoașterea este virtute ... 63
17. Cuplarea și decuplarea de clipă ... 67
18. Desprinderea de clipă ... 70
19. Dezmățul și nechibzuința ... 73
20. Energia infinită ... 76
21. Eu și tu ... 79
22. Există și alte lumi? ... 84
23. Ființa, Conștiința, Sublimul ... 88

24. Fragmentarea și integrarea ... 91
25. Fuga din prezent ... 95
26. Golirea vasului conștiinței ... 98
27. Homosexualitatea ... 102
28. Ignoranța este păcat ... 105
29. Încearcă să te cunoști ... 108
30. Lăcomia, mânia și trufia ... 110
31. Maestrul spiritual ... 114
32. Necunoscutul și căutarea ... 117
33. Pacea – semn al împlinirii ... 120
34. Poezia ... 122
35. Prezent la Prezent – virtute ... 126
36. Puritatea ... 128
37. Repetarea de formule ... 130
38. Să faci din Adevăr secret!? ... 133
39. Sexualitatea ... 139
40. Sfârșitul lumii ... 143
41. Sfârșitul planetei Pământ ... 146
42. Sinele biologic și sinele psihologic ... 150
43. Succese și insuccese ... 154
44. Suflul bănuielii ... 157
45. Suntem prizonieri ai egoului ... 162
46. Surpriza Eliberării ... 166
47. Temelia Cunoașterii ... 171
48. Toleranța ... 174
49. Tradiția ... 178

50. Viața celui iluminat ... 181

51. Încheiere ... 184

...fiecare există și energia contrară, însă într-o cantitate mult mai mică. Apropierea celor două oferă starea de echilibru și armonie.

Prin urmare, oamenii se deosebesc ca sex, culoare, nume, cetățenie. Buletinul de identitate, cu datele respective ne însoțesc pe întregul parcurs al vieții de cetățean al acestei planete. Existența la acest nivel ca cineva nu creează niciun fel de contradicții sau stări tensionale. Suntem deci ceea ce suntem ca înfățișare și identitate obiectivă și nimic altceva.

*

Aceeași temă, la nivel psihologic, îmbracă însă aspecte cu totul diferite. Aici, ne aflăm, de fapt, în domeniul subiectivismului al conștiinței individuale care se bazează pe raționamente și concluzii părtinitoare. A fi cineva este deci privit prin prisma aprecierilor exagerate față de propria persoană. Încă de la bun început ne aflăm în postura de sine personal – îndrăgostit de către el însuși, ca un veritabil sclav al propriilor acumulări memoriale. Să enumerăm o seamă de aspecte ale acestei nefericite ficțiuni numită, de asemenea, și ego sau personalitate. Ea se manifestă ca amintire susținută de memorie, fiind totdeauna impulsionată de dorință.

De fapt ea dispune de un centru structurat egoist, iar în jur un conglomerat de cunoștințe, informații, experiențe proprii, bunuri materiale, titluri, glorie, renume, pe care se sprijină realizând imaginea de sine supraevaluată. Întreaga activitate din interiorul acestei sfere – totdeauna limitată de propriul conținut – constă într-o neîncetată confruntare între diferitele dorințe ce aspiră la înțâietate. Neliniștea, teama, tulburarea, în general, îi sunt omului destinate atâta timp cât trăiește la periferia existenței sale ca structură tempo-spațială.

Acest ins ignorant, interesat tot timpul să fie sau să pară a fi cineva de care să vorbească lumea cu admirație și respect, plasându-l în rândul eroilor sau pe scara somităților epocii respective, este un semen nefericit, pentru care nu putem avea decât o profundă compasiune. La trecerea Dincolo, vanitatea, orgoliul, megalomania cu totalitatea manifestărilor lor aberante vor fi răsplătite cu picături de venin și înjosiri greu de imaginat. Pentru acești rătăciți un sincer îndemn de trezire, pentru propriul lor interes. Oricât de importante ar fi contribuțiile personale pe plan tehnic, științific sau în oricare alt domeniu, nu vă lăsați copleșiți de laudele reale sau convenționale ale semenilor! Smerenia este mama Înțelepciunii, care vă oferă fără niciun fel de efort pacea sufletului. Și numai realizând acest echilibru și armonie interioară veți putea descoperi cât de puține și de neînsemnate lucruri cunoașteți în raport cu Adevărul Absolut – la care toți oamenii au acces, ca împlinire supremă de destin.

Ceea ce încerc să vă transmit este un alt mod de întâmpinare a Vieții, și anume, prin experiență directă în care scop, efort de voință, imaginație lipsesc cu desăvârșire. În fiecare temă există îndemnul de-a vă cunoaște Natura Divină – identică în fiecare ființă umană. Sensul adevărat al existenței ca pământean nu este altul decât acesta: Descoperirea Scânteii Divine care nu ne-a părăsit niciodată – Ea fiind reala temelie a ființei proprii.

Problema de rezolvat este deci cum anume vom descoperi această Comoară interioară?

Mintea noastră particulară nu numai că nu ne poate ajuta într-o asemenea investigație, dar ea prin propria-i natură limitată constituie o adevărată piedică ce obstrucționează aflarea Adevărului. Dacă astfel stau lucrurile, să tacă! Ușor de zis! Dar poate ea să tacă la simpla noastră comandă?! Desigur că nu o poate face, fiindcă natura ei este însăși agitația.

Singurul instrument la care recurgem pentru liniștea minții este Atenția vigilentă, lucidă, globală, spontană și dezinteresată. Ea este chiar Scânteia Divină în acțiune. Cu ajutorul Ei întâmpinăm...

Deci Cunoașterea supremă prin trăire-ngemănare
E de-asemeni și virtute cu putere sfințitoare
Pentru ins și lumea toată ca elan și prospețime,
Altă cale nu există de-a ființa prin Uniune.

Descoperirea noului, adică a acelui ceva nemaiîntâlnit de mintea omului, nu poate fi realizat de către mintea veche, cunoscătoare, susținută de celule cerebrale degradate prin folosire. Așadar, necunoscutul pentru a putea fi adus în câmpul cunoașterii, ne solicită să-i ieșim în întâmpinare cu noi celule cerebrale. Sau, și mai concret exprimat: noutatea absolută nu se lasă captată decât de materie neuro-cerebrală pe potriva ei, adică la fel de nouă, proaspătă. În acest domeniu posibilitățile noastre sunt aproape infinite. Oamenii de știință, de specialitatea respectivă afirmă că din această zestre genetică folosim abia 10-15% pe parcursul întregii noastre vieți. Restul rămâne nefolosit.

Întrebarea este: Cum se poate realiza această stare de creier nou, minte imaculată, capabilă să întâlnească noutatea ca mister al naturii sau al Viului în eterna Lui desfășurare? O asemenea stare este asociată cu simbolul Investigație. Și la ea ajungem, punându-ne întrebări, folosind limbajul obișnuit ca instrument de afirmare al memoriei. Odată cu această precizare, ne va fi mult mai ușor, ca împreună să percepem întregul mesaj al temei.

Cine și ce suntem noi, de fapt, ca Realitate? Avem sau nu avem un părinte creator sau suntem doar un moft al întâmplării? Există un început al nostru, legat în mod inerent de un fatal sfârșit?! În existența noastră depindem cumva, de un stăpân sau doi ori mai mulți – unii buni și unii răi?! Iată o seamă de întrebări puse de mintea noastră cunoscătoare ce se pretinde rațională. Această minte nu ne-a ajutat decât să punem întrebări despre ceva ce nu cunoaștem.

Dacă am folosi-o în continuare, ea nu ne-ar putea oferi decât răspunsuri relative, imaginare și chiar iraționale! Tăcerea ei smerită este singura modalitate de a ne pune în stare de Investigație. Și ce observăm odată cu Tăcerea ei?

Mintea și întreaga noastră ființă se extind, psihic și spiritual, la Infinit și realizăm Uniunea cu Imensul Necuprins. În această ipostază descoperim că în întregul Univers există O Singură Energie Cosmică. În acea clipă noi fiind Una cu Ea. Această Energie este Pură Absolută, manifestă ca Armonie și Lubire.

Ea nu are început ci a existat dintotdeauna și va dura în veșnicie. Sursa Ei de alimentare se află în Ea însăși și cu fiecare clipă Ea este mereu înnoitoare.

Fiind în uniune cu Ea, mai descoperim că deși se află peste tot și în toate și are însușirea de Neclintire, este totuși în mișcare, ca prospețime de la o clipă la alta. Îndată ce intervine explicația, Ea dispare cu desăvârșire. Cuvintele rostite fiind zgomot, ele nu pot exprima Inexprimabilul. Dar putem să-L înțelegem prin trăire directă în contopire cu El.

Această Pură Energie, Pură Frumusețe, Pură Lubire și Pură Acțiune transformatoare se află în

fiecare ființă umană și obligă pe fiecare să O descopere. În această sublimă ființare, nu este loc de imagini, scop, interes, pentru că lipsește cu desăvârșire cel ce imaginează, adică sinele personal.

Adevăratul rost al întrupării constă în această Sacră descoperire. Și, odată cu acest fericit eveniment, ne dăm seama de întreaga rătăcire și ignoranță în care am trăit, conduși de către mintea noastră egoistă, deficitară, creatoare a fictivei personalități sau sine.

Conduși în chip autoritar, tiranic de acest ego ignorant și posesiv în numeroase vieți ca făpturi întrupate, am săvârșit o mulțime de păcate și greșeli ce se află înregistrate în structurile mai profunde ale ființei, sub formă de reziduuri memoriale. Coborârea...

...adaptare la mediu, pe de o parte; iar pe de alta, pentru a lupta împotriva animalelor sălbatice, care-l vânau adesea. Datorită acestor împrejurări, el a adunat prin înregistrări memoriale, o seamă de informații, întâmplări, fapte și experiențe personale, menite să le folosească în viitor, pentru o viață mai ușoară și mai sigură.

Neînțelegând unele fenomene ale naturii precum tunetul, fulgerul, trăsnetul, furtuni dezlănțuite, cutremure, erupții vulcanice etc. el a căutat în mod permanent un sprijin din afara ființei sale. Mai întâi bolta cerului a constituit dimensiunea în care și-a pus nădejdea, închinându-se la Soare, Lună sau la acea forță misterioasă ce-l îngrozea prin fenomenele amintite mai sus.

După o lungă perioadă de experiențe legate direct de existența lui cotidiană, credința în divinitatea ocrotitoare s-a diluat treptat, apoi a dispărut. Atunci, acel strămoș îndepărtat a coborât privirea spre pământ și din cauza neputinței sale și-a imaginat alți protectori. În acest fel a ajuns la mentalitatea de a-și făuri singur diferite zeități cu chipuri confecționate din lut, lemn sau piatră – cărora li se închina, cerându-le sprijin după nevoi proprii. Și această perioadă a idolatriei a fost înlocuită după un anumit timp cu monoteismul, sistem religios care recunoaște o singură divinitate.

Deși conceptul credinței religioase a evoluat, totuși vasul conștiinței umane a rămas încă marcat de încrederea că divinitatea se află în afara ființei sale, căreia i se roagă, folosind imaginația. Și o face îndreptându-și privirea spre cer, precum îndepărtatul nostru străbun.

O altă eroare săvârșită de ființa umană în derularea trecutului său istoric, a fost și aceea că a apreciat în mod exagerat: bogăția sub diferitele ei aspecte ca aglomerări de bunuri, bani, palate, cunoștințe etc. Asociat cu această înclinație egoistă, gloria, renumele, faima de personaj cu preocupări deosebite pe plan politic, economic, științific, au prilejuit buna părere de sine, infatuarea, trufia. Toate aceste probleme de viață, au constituit obiectul unor teme aparte și ele au fost descrise amănunțit. Aici ne interesează de fapt doar decon condiționarea ființei umane prin golirea conștiinței de acumulările înregistrate memoriale ce l-au transformat într-un veritabil robot, ce se repetă la infinit, împiedicându-l să afle adevăratul sens al propriei existențe de făptură întrupată. Trăind ca posedat de către înregistrările sale memoriale, el își petrece cea mai mare parte a timpului cu amintirile trecutului, în prezent imagini moarte, simple cochilii fără conținut. Apoi, din aceleași considerente, el se deplasează imaginativ într-un viitor incert și se amăgește, punându-și speranța într-o fictivă realizare.

În tot acest timp irosit zadarnic, Realitatea vie și trăitoare a prezentului rămâne un mister acoperit de o imensă pată întunecoasă. Or, tot ceea ce a fost, precum și ceea ce va fi, nu sunt decât imagini care în prezent nu au nicio valoare. Prezența lor ca ficțiuni deșarte sunt și rămân totuși adevărate obstacole ce ne împiedică să luăm contact cu prezentul, aflat într-o perpetuă schimbare.

Practic, ce ar trebui să facem pentru a depăși obstacolele? O asemenea întrebare a fost pusă de nenumărate ori în decursul timpului care s-a scurs. Și cum oare au răspuns înaintașii noștri?

Ei au răspuns oferind o soluție totalmente greșită, în sensul că au folosit mintea pentru propria transformare. În acest sens au fost create: metode, sisteme educațional-morale, concepte filozofice, psihanalize, rostiri de formule, ca și diverse credințe religioase. Rezultatele obținute prin folosirea acestor practici sunt atât de evidente încât nu este cazul să le mai enumerăm. Totuși o relevare se impune și anume: Mintea oricâte eforturi ar face, ea nu poate să-și aducă decât simple schimbări cosmetice, de suprafață și nu transformări radicale. La practicile amintite ale acestei minți îi mai adăugăm încă o viclenie. Ea l-a învățat pe om să-și confecționeze diverse măști, pentru uz exterior sub care să-și ascundă urâtenia interioară. În...

Ca s-atingem temelia – Sacrul Viu, esențial,
Eternitatea din noi – Absolutul clar, real
Începem cu ce nu-i El! Existența trecătoare:
Gânduri, imagini, dorințe – mintea cea înșelătoare!

Atenția folosită drept instrument la-ntâlnire
Cu ce-apare în conștient prin procesul de gândire.
Nu se urmărește scop, nu s-așteaptă rezultate;
Simplitatea întâlnirii le va spulbera pe toate!

Iar în Golul psihologic, noi cu el în contopire
Suntem chiar Eternitate – manifestă ca iubire.
Dispărând deci cunoscutul – mișcările cerebrale
Întâlnim Realitatea cu determinări sacrale.

Așadar, eliberarea de întregul fond lumesc
Se înscrie-n pragul clipei, când cu el mă întâlnesc;
Claritatea întâlnirii, precum razele de Soare,
Care prin iluminarea zilei și-ntunericul dispare.

Nu mai e nici timp, nici spațiu – tot știutul dispărut,
Un Întreg cuprins în Tot – Adevărul Absolut;
Ființarea-n Neclintire – noutate permanentă
Asta ne este menirea de trăire insistentă.

Necunoașterea sau ignoranța privind Adevărata noastră Natură, ca și modul greșit de funcționare o considerăm și pe bună dreptate, ca păcat. Învinuirea nu este gratuită, culeasă de prin cărți sau determinată de către o minte bolnăvicioasă, atinsă de morbul criticii, de dragul de a contraria cu orice preț – cum adesea întâlnim în comportările aberante ale oamenilor, antrenați pe fondul diferitelor idealuri politice, de pildă.

Ignorantul despre care amintesc în această temă, ca și în toate celelalte este egoul, sinele personal sau personalitatea. Trăind la acest nivel, conduși de către mintea știutoare, suntem ca o barcă în derivă pe oceanul Vieții, purtată de vânturi adesea pustiitoare, înspre trecut și viitor, antrenați în chip imaginativ de trăiri anterioare sau prin închipuirea unor eventuale împliniri incerte.

Tot ceea ce am cunoscut în trecut prin relație directă sau am experimentat – conservate memorial – nu sunt în prezent decât simple umbre. Iar ceea ce va fi în viitor nu este altceva decât închipuire ce îmbracă haina speranței, drept creație a gândirii și simțirii noastre. Ceea ce vedem astăzi pe suprafața întregii planete, ca relații sociale, nu sunt decât urmări pur egoiste, asociate cu viclenia, violența și alte comportări dementiale. Fiecare ins se află în conflict cu el

însuși, ca și cu lumea înconjurătoare, pe tema unor credințe distincte sau diferite alte idealuri.

Deținătorii de cunoștințe în diverse domenii, funcționând la nivel de intelect în mod conștient sau fără să-și dea seama, datorită importanței știutului, se autoapreciază, devenind oameni orgolioși sau trufași. Efectul unor asemenea atitudini nu poate fi decât degradant cu înregistrări peotriva nocivității acestora.

La sfârșitul acestui mileniu și în pragul celui următor, ne întrebăm: Oare putem noi, prin noi înșine, să punem capăt îndelungatei erezii? Pentru a ne putea descoperi temelia ființei noastre, a Unicității Viului, existent în noi și pretutindenea în Imensul Infinit, începem cu ceea ce nu este El. Adică, vom începe cu existența trecătoare: gânduri, imagini, dorințe, temeri, cu un cuvânt cu manifestarea minții înșelătoare. Atenția lucidă, vigilentă și dezinteresată este singurul instrument pe care-l folosim la întâlnire, fără să așteptăm vreun anume rezultat. Simplitatea întâlnirii cu toate deversările minții, face ca acestea să dispară instantaneu.

Iar în Golul psihologic în care ne contopim se realizează integritatea ființei, transcendența din lumea mărginită în Infinit...